

og tilbage over Gulvet, med Barnet ved sit Bryst, snart lullende, snart bedende og syngende, som om han med sin Smerte og sin Fortvivlelse vilde tiltrøste sig Guds Barmhjertighed . . . indtil han med ét fornam det lille Legeme strække sig i hans Arme og dets Hoved synke mod Brystet med et langt Suk, der forkyndte, at det sidste Haab var bristet, at Gutten var død.

Da bøjede hans Sind sig ydmygt for den Almægtiges Vilje. Hans Taarer standsede; stille lagde han det lille Lig hen paa Sengen, lukkede dets Øjne, lagde sin Haand paa dets høje, tænksomme Pande og sagde:

„Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet!“

VIII.

Ugedagen efter skulde Begravelsen finde Sted fra Hjemmet med den sædvanlige timelange Klokkekimen og en forudgaaende stor Frokostbespisning af hele Følget. I sin dybe Nedtrykthed havde Emanuel helst villet, at alt skulde foregaa i størst mulig Stilhed. Men han havde altid selv talt for